

Tämä artikkeli on alkuperäisen artikkelin rinnakkaistallenne.

Viite

Haasio, A. 2018. Pelottaako pelaaminen? Ilkka 14.1.2018, 12.

SeAMK

SEINÄJOEN AMMATTIKORKEAKOULU
SEINÄJOKI UNIVERSITY OF APPLIED SCIENCES

www.seamk.fi

verkkolehti.seamk.fi

VIERAILIJA

Pelottaako pelaaminen?

”Mies pelasi kolme päivää putkeen ja kuoli”. Näin otsikoi eräs iltapäivälehti kertoessaan tietokonepeliin uppoutuneen miehen menehtymisestä. Tämän kaltaiset otsikot saavat monet meistä kahtaamaan pelien maailmaa. Monet vanhemmat pelkäävätkin, että heidän lapsensa joutuvat pelien pauloihin ja tulevat niistä riippuvaisiksi.

Järkeä käteen, hyvät vanhemmat!

Äärimmäisyydet ovat aina pahasta - oli kyse mistä tahansa. Jos nuorella ei ole elämässään muuta sisältöä kuin tuijottaa tietokonetta aamusta yömyöhään, asiaan on puututtava. Useimmiten kyse on kuitenkin harrastuneisuudesta, ei riippuvuudesta. Niin kauan kuin nuoren elämässä on muutakin kuin pelaaminen, ei ole syytä huoleen.

Usein puhutaan pelaamisen rajoittamisesta ja siitä, että lapsille ja nuorille tulisi asettaa tiukat rajat siitä, kuinka kauan tietokoneen, television ja kännykän parissa saa päivässä viettää aikaa. Puhutaan ruutuajasta ja pelaamisen rajoittamisesta esimerkiksi tuntiin päivässä.

Koko ajatus on kuolleena syntynyt.

Nuori käyttää pakosta jo pelkästään koulutehtäviin ja muuhun välttämättömään tietokonetta helposti tunnin päivässä. Tällöin television katseluun, pelaamiseen ja muuhun viihteeseen ei juuri jää aikaa.

Järkevämpää kuin rajoittaa pelaamista tiettyyn tuntimäärään päivässä, on sopia esimerkiksi siitä että tiettyinä päivinä voi pelata rauhassa pidempään, toisena taas ei pelata juuri lainkaan vaan vietetään aikaa muulla tavoin. Osa peleistä on sellaisia, että niitä ei voi keskeyttää ennen kuin tietty tehtävä on tehty loppuun, muutoin kaikki työ on mennyt hukkaan.

Pelaamista ei pidä ymmärtää peikkona vaan harrastuksena ja ajanvietteenä, joka parhaimmillaan tuottaa onnistumisen elämyksiä ja jopa uusia ystävyysuhteita, sillä pelaaminen on usein sosiaalista toimintaa.

Hyvin usein kaverukset kokoontuvat koneen ääreen ja pelaavat yhdessä tai ovat netin vä-

lityksellä yhteydessä toisiinsa jopa ympäri maailmaa. Pelaaminen on sosiaalista toimintaa.

Peleistä on paljon iloa ja parhaimmillaan ne kehittävät esimerkiksi kielitaitoa, motorisia valmiuksia ja ryhmätyötaitoja. Kyse on pitkälti siitä millaisia pelejä nuori pelaa. Osa peleistä on pelkkää ränttätänttää ja räiskintää, osa taas strategista ajattelua ja pitkäjänteisyyttä vaativia. Tutkimuksissa on todettu, että runsaasti tietokonepelejä pelaavien lukiolaisten englannin numero on peräti puolitoista arvosanaa korkeampi kuin niiden, jotka eivät lainkaan pelaa. Tämä ei voi olla sattumaa. Myös ja nuorille tarkoitettuja oppimispelejä on myös tarjolla runsaasti.

Pelaamista ei pidä ymmärtää peikkona vaan harrastuksena ja ajanvietteenä.

Pelaaminen ei suinkaan ole ajanhukkaa tai pelkkä lasten ja nuorten juttu. Vanhempien olisi syytä tietää millaisia pelejä heidän lapsensa pelaavat ja pelata myös välillä yhdessä heidän kanssaan. Useimmiten ne vanhemmat, jotka eivät itse pelaa, ovat ensimmäisenä rajoittamassa tai tuomitsemassa pelaamista. Pelit ovat kulttuuria siinä missä elokuvat tai kirjatkin. Pelaaminen voi olla se yhteinen juttu - samalla myös ymmärrys pelikulttuurista paranee ja osaamme suhtautua järkevästi lastemme peliharrastukseen.

Ari Haasio
Kirjoittaja on filosofian tohtori ja SeAMK:in yliopettaja